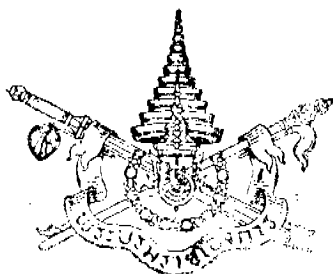

16 พฤศจิกายน 2486 ราชกิจจานุเบกษา เล่ม 60 ตอนที่ 61

พระราชมัญเฑียร

ว่าด้วยวิธีการเก็บค่าภาคหลวงแร่

พุทธศักราช 2486

ในพระปรมาภิไธยสมเด็จพระเจ้าอยู่หัวอานันทมหิดล

คณะผู้สำเร็จราชการแทนพระองค์

(ตามประกาศพระชนมสถาปนาผู้แทนวาสต

ลงวันที่ 4 สิงหาคม พุทธศักราช 2480

และวันที่ 16 ธันวาคม พุทธศักราช 2484)

ชาติกยัตติพสาภา

บริติช พนมยงค์

ตราไว้ ณ วันที่ 17 กันยายน พุทธศักราช 2486

เป็นปีที่ 10 ในรัชกาลปัจจุบัน

ตอนที่ 61 เล่ม 60 ราชกิจจานุเบกษา 16 พฤศจิกายน 2486

โดยที่สภาผู้แทนราษฎรลงมติว่า สมควร มีกฎหมายว่าด้วยวิธีการเก็บค่าภาคหลวงแร่

จึงมีพระบรมราชโองการให้ตราพระราชบัญญัติขึ้นไว้โดยคำแนะนำและยินยอมของสภาผู้แทนราษฎร ดังต่อไปนี้

มาตรา 1 พระราชบัญญัตินี้ให้เรียกว่า "พระราชบัญญัติว่าด้วยวิธีการเก็บค่าภาคหลวงแร่ พุทธศักราช 2486"

มาตรา 2 ให้ใช้พระราชบัญญัตินี้ตั้งแต่วันประกาศในราชกิจจานุเบกษาเป็นต้นไป

หมวด 1

บททั่วไป

มาตรา 3 ในพระราชบัญญัตินี้

"พนักงานเจ้าหน้าที่" หมายความว่า พนักงานโลหกิจประจำท้องที่ หรือผู้ทำการแทน พนักงานสุลภกรซึ่งทำการเป็นนายด่านหรือผู้ทำการแทน หรือบุคคลซึ่งรัฐมนตรีว่าการกระทรวงการอุตสาหกรรมแต่งตั้งให้มีอำนาจหน้าที่ตามพระราชบัญญัตินี้

16 พฤศจิกายน 2486 ราชกิจจานุเบกษา เล่ม 60 ตอนที่ 61

“แผนกโลหะกิจประจำท้องที่” หมายความว่า แผนกโลหะกิจซึ่งมีอำนาจและหน้าที่ทำการในท้องที่นั้น ๆ หรือกรมโลหะกิจ

มาตรา 4 วิธีการชำระค่าภาคหลวงแร่ที่มีกำหนดหมายกำหนดพิกัตอัตราไว้แล้ว นอกจากจะได้กำหนดไว้ในประธานบัตรหรือสลับ ขระหว่างผู้ถือ ประธานบัตรกับรัฐบาลเป็นอย่างอื่นแล้ว ให้เป็นไปตามพระราชบัญญัตินี้

มาตรา 5 ผู้มีหน้าที่ต้องเสียค่าภาคหลวง คือ ผู้ถือประธานบัตร ผู้ถือใบอนุญาตทำเหมืองแร่ชั่วคราว หรือผู้ถือใบอนุญาตร่อนแร่

แต่ในการเรียกเก็บค่าภาคหลวงนั้น ถ้ามีเหตุอันสมควรพนักงานเจ้าหน้าที่จะให้ผู้ถือใบอนุญาตซื้อแร่ หรือผู้เป็นเจ้าของแร่ หรือผู้ครอบครองแร่ชำระแทนผู้ถือประธานบัตร ผู้ถือใบอนุญาตทำเหมืองแร่ชั่วคราว หรือผู้ถือใบอนุญาตร่อนแร่ก็ได้

มาตรา 6 ถ้าพนักงานเจ้าหน้าที่เรียกเก็บค่าภาคหลวงแร่รายใดไม่ได้ เพราะเหตุไม่ปรากฏตัวผู้ที่พนักงานเจ้าหน้าที่

ตอนที่ 61 เล่ม 60 ราชกิจจานุเบกษา 16 พฤศจิกายน 2486

จะเรียกเก็บก็ดี หรือพนักงานเจ้าหน้าที่ได้เรียกเก็บเป็นหนังสือแล้ว แต่ผู้นั้นไม่ชำระภายในสามสิบวัน นับแต่วันได้รับหนังสือเรียกเก็บก็ดี พนักงานเจ้าหน้าที่มีอำนาจยึดทรัพย์นั้นขายทอดตลาดเพื่อเอาเงินชำระค่าภาคหลวง ถ้ามีเงินเหลือจากชำระค่าภาคหลวงและค่าใช้จ่ายในการยึดและขายเท่าใด ผู้มีสิทธิอาตรา้องขอรับคืนภายในกำหนดหกเดือนนับแต่วันขาย มิฉะนั้นให้ตกเป็นของแผ่นดิน

มาตรา 7 ให้พนักงานเจ้าหน้าที่มีอำนาจเข้าไปตรวจค้นในสถานที่ซึ่งมีเหตุอันควรสงสัยว่า มีแร่ที่ยังมิได้ชำระค่าภาคหลวงได้ ในระหว่างเวลาพระอาทิตย์ขึ้นถึงพระอาทิตย์ตก และเมื่อพบแร่ให้มีอำนาจออกคำสั่งเป็นหนังสือเรียกตัวผู้ที่มีเหตุผลพอจะเชื่อได้ว่าเป็นผู้ที่ยังมิได้ชำระค่าภาคหลวง ให้ชี้แจงและแสดงหลักฐานว่าได้ชำระค่าภาคหลวงนั้นแล้ว

มาตรา 8 ให้รัฐมนตรีว่าการกระทรวงการอุตสาหกรรมมีอำนาจลดค่าภาคหลวง โดยคืนเงินค่าภาคหลวงตามอัตราที่จะได้กำหนดไว้ในพระราชกฤษฎีกาให้แก่ผู้ขอ ในเมื่อผู้ขอพิสูจน์

16 พฤศจิกายน 2486 ราชกิจจานุเบกษา เล่ม 60 ตอนที่ 61

ได้เป็นใจพอใจว่าจะนำแร่รายนั้นไปใช้ในราชอุตสาหกรรมภายในประเทศ และตนเป็นผู้มีสิทธิจะได้รับคืน

ผู้ใดประสงค์จะขอค่าภาคหลวง ให้ยื่นคำขอต่อแผนกโลหกิจประจำท้องที่ซึ่งได้ออกใบอนุญาตขนแร่ก่อนใช้แร่ นั้นในการอุตสาหกรรมดังกล่าว

หมวด 2

วิธีการชำระค่าภาคหลวง

มาตรา 9 การนำแร่ออกนอกเขตเหมืองแร่ หรือสถานที่ลี้แร่ หรือเก็บรักษาระนั้น ผู้ถือประทานบัตร ผู้ถือใบอนุญาตทำเหมืองแร่ชั่วคราว หรือผู้ถือใบอนุญาตขนแร่แล้วแต่กรณี จะต้องทำอาชอนแร่ตามแบบพิมพ์ที่แผนกโลหกิจประจำท้องที่ โดยระบุว่าจะส่งออกไปนอกราชอาณาจักร หรือว่าเพื่อจำหน่ายภายในราชอาณาจักร เมื่อได้รับใบอนุญาตขนแร่แล้วจึงจะนำแร่ออกไป

มาตรา 10 ใบใบอนุญาตขนแร่ตามความในมาตรา 9 ให้มีข้อความดังต่อไปนี้ด้วยคือ

ตอนที่ 61 เล่ม 60 ราชกิจจานุเบกษา 16 พฤศจิกายน 2486

(ก) ชะต้อนสุลกากร และกำหนดระยะเวลาที่จะต้องส่งแร่ออก ซึ่งต้องไม่เกินเก้าสิบวัน ในกรณีที่ผู้ยื่นคำขอประสงค์จะส่งออกนอกราชอาณาจักร

(ข) ผู้ซื้อและผู้ขายและกำหนดระยะเวลาที่จะต้องส่งมอบแร่ ซึ่งต้องไม่เกินสามสิบวัน ในกรณีที่ผู้ยื่นคำขอประสงค์จะจำหน่ายภายในราชอาณาจักร แต่ถ้าไม่ส่งมาจนครบ หรือผู้ซื้อได้ขอให้ระงับจะนำแร่ไปทำการจำหน่ายหรืออื่นใดและกำหนดระยะเวลาที่จะส่งมอบแร่ซึ่งไม่เกินสามสิบวัน เมื่อจำหน่ายแร่แล้วเมื่อใดให้ผู้ถือใบอนุญาต ขนแร่เป็นหนังสือตามแผนกโลหกิจประจำจังหวัดที่ทำการจำหน่ายภายในเจ็ดวัน

ถ้าเห็นเป็นการสมควร พนักงานโลหกิจประจำห้องที่ส่งออกใบอนุญาตขนแร่ จะส่งขบวนการระยะเวลาที่ได้กำหนดไว้ในใบอนุญาตตามข้อ (ก) หรือข. ข. ออกไปอีกก็ได้

มาตรา 14 เมื่อได้รับใบอนุญาตขนแร่เพื่อส่งออกนอกราชอาณาจักร ผู้รับอนุญาตจะต้องนำใบอนุญาตขนแร่ขึ้นไปยื่นต่อพนักงานสุลกากรจะด้านสุลกากรที่ระบุไว้ภายในสามวันนับแต่วันออกใบอนุญาต แต่ถ้าจะส่งแร่ออกก่อนนั้น

16 พฤศจิกายน 2486ราชกิจจานุเบกษา เล่ม 60 ตอนที่ 62

ก็ให้ยื่นในวันที่จะส่งเรื่อออก ผู้รับอนุญาตจะต้องชำระค่าภาคหลวงที่ยังมิได้ชำระต่อพนักงานศุลกากรในวันยื่นใบอนุญาตนั้น

มาตรา 12 เมื่อได้รับใบอนุญาตชนแร่เพื่อจำหน่ายขายในราชอาณาจักร ผู้รับอนุญาตจะต้องชำระค่าภาคหลวงที่ยังมิได้ชำระต่อแผนกโลหกิจประจำท้องที่ซึ่งออกใบอนุญาตชนแร่ในเวลาที่ได้รับใบอนุญาตนั้น และจะต้องมอบใบอนุญาตชนแร่ให้แก่ผู้ซื้อไปด้วย

ผู้ซื้อแร่จะต้องกรอกข้อความลงในใบอนุญาตชนแร่ ระบุรายการซื้อและจำนวนแร่ที่ตนซื้อ ถ้าปรากฏว่ามีแร่เกินไปจากจำนวนที่ระบุไว้ในใบอนุญาตชนแร่ ก็ให้รับแจ้งไว้ด้วย แล้วนำใบอนุญาตชนแร่นั้นไปยื่นต่อแผนกโลหกิจประจำท้องที่ที่ทำการจำหน่ายนั้นขายในกำหนดเจ็ดวันนับแต่วันซื้อแร่ และต้องชำระค่าภาคหลวงสำหรับจำนวนแร่ที่เกินกว่าจำนวนตามใบอนุญาตชนแร่ในเวลาเดียวกัน

มาตรา 13 ผู้ถือใบอนุญาตซื้อแร่จะต้องทำรายงานแสดงการรับซื้อแร่จากผู้ถือใบอนุญาตร่อนแร่ประจำเดือนที่แล้วมาตามแบบพิมพ์ยื่นต่อแผนกโลหกิจประจำท้องที่ขายในวันที

ตอนที่ 61 เล่ม 60 ราชกิจจานุเบกษา 16 พฤศจิกายน 2486

สิบของทุก ๆ เดือน และจำต้องชำระค่าภาคหลวงต่อแผนก
โลหกิจประจำท้องที่แทนผู้ถือใบอนุญาตก่อนแร่วันที่ยื่น
รายงานนั้น

มาตรา 18 ผู้ใดมีไว้ในครอบครองซึ่งแร่ ที่ยังมิได้ชำระ
ค่าภาคหลวง และแร่ที่มีใช้เป็นแร่ที่ขุดจากที่ประทานบัตร
ของกรม หรือมิใช่เป็นแร่ที่ร่อนหามาได้ตามใบอนุญาตก่อน
แร่นั้น หรือมิใช่เป็นแร่ที่รับซื้อมาจากคนที่ตนเป็นผู้ออก
อนุญาตข้อแรก ต้องทำรายงานการมีแร่ไว้ในครอบครองตาม
แบบพิมพ์ขึ้นต่อแผนกโลหกิจประจำท้องที่ภายในกำหนด
เจ็ดวัน นับแต่วันที่ได้รับแร่ไว้ในครอบครอง และห้ามมิให้
จำหน่าย ข้ายเอาไปไว้เสียที่อื่น โอนไปหย่อนในความครอบ
ครองของผู้อื่น ถลุง แปรรูปสภาพ หรือใช้แร่เหล่านั้นให้สิ้นเปลือง
ไปด้วยประการใด ๆ จนกว่าจะได้ชำระค่าภาคหลวง และ
พนักงานเจ้าหน้าที่ได้ออกใบปลอยแร่ให้แล้ว

16 พฤศจิกายน 2486 ราชกิจจานุเบกษา เล่ม 60 ตอนที่ 61

หมวด 3

บทกำหนดโทษ

มาตรา 15 ผู้ใดไม่ปฏิบัติตามข้อกำหนดในใบอนุญาต
ขนแร่ตามข้อ (ก) หรือ (ข) ในมาตรา 10 มีความผิดต้อง
ระวางโทษปรับไม่เกินหนึ่งพันบาท

มาตรา 16 ผู้ใด

- (1) ขนแร่ฝ่าฝืนมาตรา 9 หรือมาตรา 19
- (2) ไม่นำใบอนุญาตขนแร่ไปยื่นต่อพนักงานสุลการ
ตามมาตรา 11 หรือ

(3) ไม่ปฏิบัติตามมาตรา 12 วรรคสอง มาตรา 13
มาตรา 14 หรือมาตรา 20 มีความผิดต้องระวางโทษปรับไม่
เกินหนึ่งหมื่นบาท

มาตรา 17 ผู้ใด โดยรู้หรือเล็งหรือจงใจแจ้งรายการใน
คำขอขนแร่ตามมาตรา 9 หรือแจ้งรายการรับรองจำนวนแร่
ตามมาตรา 12 วรรคสอง หรือทำรายงานแสดงการรับซื้อแร่
ตามมาตรา 13 หรือแจ้งรายการมีแร่ไว้ในครอบครองตาม
มาตรา 14 หรือมาตรา 20 ไม่ตรงกับความเป็นจริง เพื่อหลีก

ตอนที่ 61 เล่ม 60 ราชกิจจานุเบกษา 16 พฤศจิกายน 2486

เลขาธิการศาลหลวง มีความผิดต่อพระราชบัญญัติ
หมิ่นบาท

หมวด

การรักษาราชบัลลังก์

มาตรา 18 ให้รัฐมนตรีว่าการกระทรวงการอุตสาหกรรม และ
รัฐมนตรีว่าการกระทรวงการคลังรักษาการตามพระราชบัญญัตินี้

ให้รัฐมนตรีว่าการกระทรวงการอุตสาหกรรมมีอำนาจแต่งตั้ง
พนักงานเจ้าหน้าที่และออกกฤษฎีกาเพื่อปฏิบัติการตาม
พระราชบัญญัตินี้ และกำหนดแบบพิมพ์กับกำหนดค่าแบบ
พิมพ์โดยให้ปิดอากรแสตมป์แก่การชำระเงินในอัตราไม่
เกินฉบับละสิบสตางค์ กับค่าจ้างพิมพ์การลอกใบอนุญาตใน
อัตราไม่เกินฉบับละสามบาท

ให้รัฐมนตรีว่าการกระทรวงการคลังมีอำนาจออกกฤษฎีกา
เพื่อปฏิบัติการตามพระราชบัญญัตินี้ เพียงเท่าที่เกี่ยวกับพิธีการ
ศาลากร

กฤษฎีกานั้น เมื่อได้ประกาศในราชกิจจานุเบกษาแล้ว
ให้ใช้บังคับได้

16 หรือสัปดาห์ 2486 รวมกิจจานุเบกษา เล่ม 60 ตอนที่ 61

หมวด 5

บทเฉพาะกาล

มาตรา 19 ผู้ถือประทานบัตร ผู้ถือใบอนุญาตทำเหมืองแร่ชั่วคราว หรือผู้ถือใบอนุญาตซื้อขายแร่ ซึ่งได้นำแร่ออกนอกเขตเหมืองแร่ หรือสถานที่ทำการซื้อขายแร่หรือเก็บรักษารแร่ ก่อนวันใช้พระราชบัญญัตินี้ แต่ยังมีได้ส่งแร่นั้นออกนอกราชอาณาจักร หรือจำหน่ายภายในราชอาณาจักร จะต้องยื่นคำขอเพื่อรับใบอนุญาตตามวรรคเดิมมาตรา 9 เสียก่อน จึงจะส่งแร่นั้นออกนอกราชอาณาจักร หรือนำแร่นั้นออกจากสถานที่ทำการซื้อขายแร่ หรือเก็บรักษารแร่ หรือจำหน่ายได้ และจะต้องปฏิบัติตามความในมาตรา 11 หรือมาตรา 12 ด้วยแล้วแต่กรณี

ผู้ซื้อแร่ตามใบอนุญาตก่อนแร่ตามมาตรานี้อยู่ในบังคับที่ จะต้องปฏิบัติตามความในมาตรา 12 ด้วย

มาตรา 20 ผู้ใดมิใช่ในครอบครองซึ่งแร่ที่ยังมิได้ชำระค่าภาคหลวง และแร่ที่มีใช้ปนแร่ที่ขุดจากที่ประทานบัตรของตน หรือมิใช่เป็นแร่ที่ร่อนหามาได้ตามใบอนุญาตก่อน

ตอนที่ 61 เล่ม 60 ราชกิจจานุเบกษา 16 พฤศจิกายน 2486

เร่งของตน หรือมิใช่เป็นเร่งที่รับเข้ามาในทางที่ตนเป็นผู้ถือ
ใบอนุญาตซื้อเร่ง ก่อนวันใช้พระราชบัญญัตินี้ และเร่งนั้นยังอยู่
ในครอบครองของตนในวันใช้พระราชบัญญัตินี้ จะต้องปิดบัญชี
และอยู่ในบังคับแห่งมาตรา 14 แต่การยื่นรายงานการมีเร่งไว้
ในครอบครองต่อแผนกโลหกิจประจำท้องที่ให้ยื่นภายใน
สามสัปดาห์นับแต่วันใช้พระราชบัญญัตินี้

ผู้รับสนองพระบรมราชโองการ

จอมพล ป. พิบูลสงคราม

นายกรัฐมนตรี